

Wirth Imre

ÉN OTT, ABBAN a túrhetetlennek
tűnő pillanatban vetkőzni kezdtem,
akkor úgy tűnt, meztelen testem
váratlan akadály, hiszen szégyenlősen
mindenki félrenéz, de valami történt,
és csak utólag tudtam kikövetkeztetni,
hogy versnek olvasta létem valaki,
s a szív titkos készletéből életek
röpültek ki, benépesítve
a gyógyulásra szánt
mezőt
csak rózsával,
csak rózsával.

FÜRDŐSZOBACSEMPÉN tükröződő
lámpafény. Poros alakzatokkal
ébred, kiül az üres teraszra
egy tünetmentesen kék, banális
hajnalon. Tealevelek nyílnak
a bőrén. Véna lüktet a nővér
semlegesen szép kezében.

A GYÍKOK ÉLETE talán
eseménytelen, de öröm
lengi be életük mégis:
letépett farkuk hűlt helyén
várakozó seb nyílik, az
evolúció alapján
rövidesen valami lesz,
valami ellentmond annak,
hogy nyomtalanul múlna el,
ami egyébként halálra
ítélt – kinő egy égitest
Isten csöndbe fúlt térfelén.

EGY ÁLOMBAN levelet hozott a postás,
tompa neszekkel egyre mélyebbre ásott,
bedobott egyszer egy papírt ebbe
a ládába, évekig nézte, kivették-e,
zörrent-e a nyílás, vagy bármi más
a kertben, benyúlt-e tölgyfaág,
pecsétet nyomott-e megsárgult
levélre, itt járt-e valaki talán?
Egy elhagyott ház megszépült
ebben a várakozásban, rózsák
bújtak ki a kútból és agyonszúrtak,
valakinek véreznie kell, mikor már
elfogadhatatlan a semmitmondás.

Homo Deus sorozat (30 x 30 cm)